

Najednou vůbec neví, jak dál a jak se ocitla právě tady, v životě s Daliborem. Ona jen koketovala, ani to nemyslela vážně, ale odejít od něj nemůže, to by si musela celou tu hrůzu přiznat. Ve zpětném zrcátku sleduje jeho zmenšující se postavu, co se zakymácí pod lampou pouličního osvětlení a zmizí kdesi ve tmě. Vystoupí z auta a běží za ním setmělou vesnicí, zastaví se až na jejím konci na hranici lesa. Zadýchaně se rozhlíží kolem sebe. Odkudsi zleva se ozve šustění a spěšné kroky, blíží se k ní, Dita se rychle otočí, ale skrz tmou pořádně nevidí, dostane strach. „Miloušku?“ zavolá zmateně. Pak si začne tiše zpívat.

Márty vypije horký čaj, na tři kousnutí do sebe nacpe obloženou housku a na chvíli si zaleze na kanape pod deku. Z nástěnky vedle dveří na něj upřeně zírá rozesmátý Dušan. To Natálie sem dala jeho fotku, prý by měl Dušan radost, že to byl jeho sen, pracovat u horské služby, ale Márty myslí, že mu sem tu fotku nalepila schválně, aby jeho obličej každý den viděl. Zavře oči a pokouší se usnout, celá místnost se s ním houpe, klepe se zimou a je zmáčený potem, v puse má navzdory vypitému čaji znovu sucho, ale už nemá sílu vstát a jít si pro další, cítí, jak se pomalu propadá dolů do další noční můry, kde hory splývají s oblohou a je slyšet křik, co se mu v ozvěně pořád vrací.

„Potřeboval bych spíš panáka,“ řekne Vítovi, který ho přijde vzbudit, a vezme si od něj pláštěnku.

„Ve službě?“ Víťa ve službě nepije, on nepije vůbec. Vždycky byl zodpovědný a opatrný, žádný blázen, co by zbytečně riskoval a vystavoval sebe nebo někoho jiného nebezpečí.

Márty ze svého šuplíku vytáhne placatici rumu, ani se na Víťu nepodívá a rovnou si z ní lokne. „Takže zase hledáme i přes noc?“

„Jo.“

„Skvěle,“ hlesne, ale že by mu to přišlo skvělé, tak to tedy nezní.

„Nechceš si jít lehnout?“

„Vleže nikoho nenajdu.“

„Jak myslíš.“ Víťovy oči zabloudí k nástěnce. „Možná bych mohl upéct kachnu místo toho hřbitova zítra.“

„Ty umíš upéct kachnu?“

„Ne,“ přizná Víťa. Takovou, jakou jim upekli dole v chatě, neumí ani Dušanova máma, říkal Dušan.

„Tak vidíš.“

„Anebo bychom se mohli oholit, co říkáš. Mám to jak trosečník.“

„Jo, to můžem.“ Márty vstane a protáhne si bolavá záda.

„Prý jde o útěk, možná dokonce o pokus o sebevraždu, mluvil jsem s klukama od policie.“

„Takže se před náma bude schovávat, skvěle,“ zopakuje Márty, ještě jednou si lokne a placatici schová do šuplíku.

„Co když budeš řídit?“

„Nebudu, nemám dron.“

„Jaký dron?“

„To máš jedno.“ Márty mávne rukou a pořád ještě s horečkou zamíří ven ze služebny. Cestou pozdraví pár chlapů z jiných horských služeben, s některými si přátelsky plácne, přitom se v jejich očích pokouší vyčíst, jestli ví o něm tamto a co si o něm vlastně myslí, a když se na schodech srazí se ženskou, která mu před pusou vrazí mikrofon, pokouší se utéct.

„Neutíkejte mi,“ zarazí ho ona tak nepřijemně káravým tónem, že se Márty přece jen zastaví, aby před ní nepůsobil jako úplný slaboch.